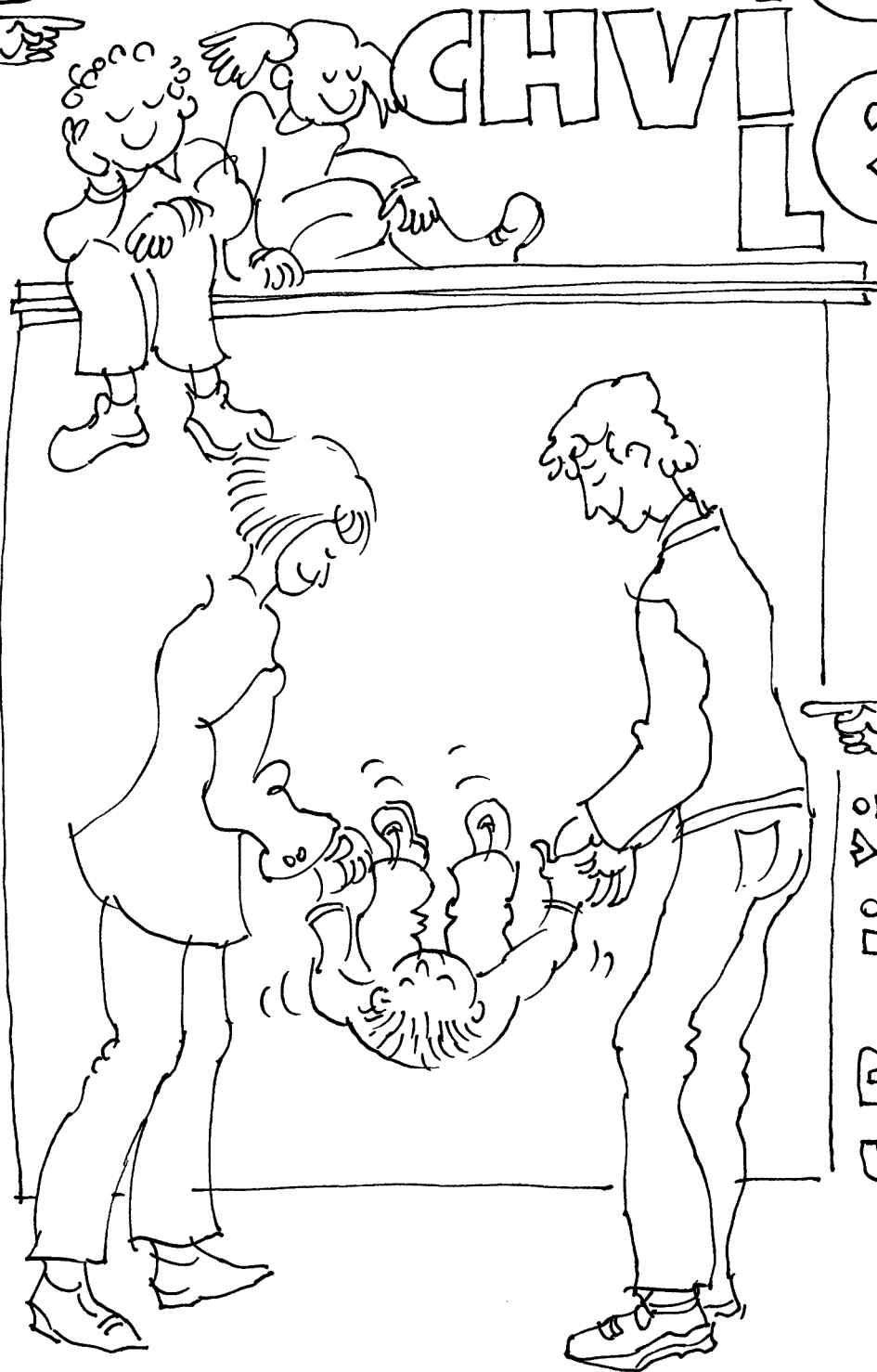

ŠTASTNÉ CHVILE

a kamarády

s rodiči

ČTENÍ MODLITEBNÍHO TÝDNE PRO DĚTI 2004

Charles Mills

POZNÁMKY PRO RODIČE A UČITELE

Děti jen s obtížemi chápou, co je to *společenství*. Společenství však členy Boží církve v této poslední době spojuje.

V době, kdy se blíží druhý Ježíšův příchod, by se tvůj místní sbor měl stát něčím více než jen místem společenského setkávání a duchovní péče. Měl by se změnit v „baštu“ lásky, kde bude možné najít útočiště před neustálými satanovými útoky. V době, kdy se pozemská historie nevyhnutelně blíží ke svému konci, nacházíme ve společenství Božích dětí klid, soucit a hřejivou útěchu.

V těchto přednáškách bychom rádi docílili toho, aby společné studium bylo pro děti zdrojem zábavy a poučení, aby bylo smysluplné. Některé z nabízených aktivit můžete v tomto týdnu využít ke společnému obveselení.

- A. Založte „Klub přátelství“, jehož členy budou děti z vaší třídy, popřípadě kamarádi, které si přivedou. Můžete se setkávat každý den ráno nebo večer a společně číst přednášku pro daný den.
- B. Připravte „Přátelské karty“, na nichž budou uvedena biblická zaslíbení. Rozdejte je kamarádům a svým známým. Děti mohou k zaslíbením domalovat ještě barevné obrázky.
- C. Vybídněte děti, aby si začaly vést „Deník přátelství“, ve kterém popíšíou dobré věci, které pro ně druzí udělali, i dobré věci, které ony samy udělaly pro ostatní. Vysvětlí dětem, že skutečné společenství se rodí skrze činy. To znamená, že pro druhého člověka něco uděláme, že se za něj modlíme apod.

RODINNÉ SETKÁNÍ

Verš k zapamatování

„Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství.“

1 J 1,3

Motivační cvičení

Připrav si starší rodinné album a to si pak společně prohlédněte. Vyber několik fotografií, na kterých jsou členové rodiny nebo příbuzní. Pak se děti zeptej: „Co se ti nejvíc líbí na tvém strýci nebo tetě? Jaký příběh z těch, které ti vypráví babička nebo dědeček, se ti nejvíc líbí? Co se odehrálo těsně předtím nebo těsně potom, kdy vznikla tato fotografie?“

Příběh

Jedno moje fotoalbum skrývá příběh, který je pro mě velmi důležitý. Ta fotografie byla pořízena asi před šesti lety a je na ní zachycena moje maminka se svými třemi sestrami, jak sedí na pohovce. Někdo tenkrát asi pronesl nějaký vtip, protože se všichni smějí. Nejvíce se mi líbí, že zde má maminka ve tváři výraz štěstí a spokojenosti, a to i přesto, že musela nosit ošklivou paruku, aby zakryla následky užívání silného léku.

Dnes už tři z těchto čtyř lidí nežijí. V hrobě čekají na to, až Ježíš znovu přijde a probudí je k novému životu. Když se dnes podívám na ten snímek, znovu se mi vybaví jejich rozesmáté tváře a vzpomenu si na to, jakou tenkrát měli radost. Když jsme se sešli jako rodina se všemi příbuznými, prožívali jsme radost.

Největší legraci jsme zažili tehdy, když jsme si vyprávěli příběhy a povídali si o tom, jaká dobrodružství jsme spolu v uplynulých letech společně prožili. Hráli jsme hry, zpívali písně, fotili se a radovali se z toho, že patříme k sobě.

Takový den vždycky příliš brzo skončil a my se vraceli do svých domovů. „Určitě si napíšeme,“ řekli jsme. „Zůstaneme ve spojení. Budeme se za vás modlit.“ Jak tichý a osiřelý se zdál být náš dům, když odjelo poslední auto.

Jednoho dne se v Jeruzalémě sešla skupina lidí, aby si povídali o Ježíši. Vyprávěli si o tom, jak uzdravoval nemocné a utěšoval zarmoucené. Smáli se, když si vzpomněli na to, co dělal veselého a jak si hrál s dětmi na schovávanou. Mluvili o důležitých naučeních, s nimiž Ježíš lidi seznamoval.

Když potom kdosi připomněl hrozný kříž a první sobotu, kterou bez Něj museli prožít, v místnosti se rozhostilo ticho. Představuji si, jak se jim do očí draly slzy, když si o té události znovu povídali.

Potom si představuji, jak kdosi říká: „Poslyšte, my tady sedíme a povídáme si o tom, jaké to byly těžké dny, a přitom bychom měli mluvit o tom, že *Ježíš už v hrobě není.*“

Místností se rozléhalo pokřikování. Ti, kteří ještě před chvílí byli smutní a plakali, se teď usmívali a cítili radostné vzrušení. „Ježíš žije! Ježíš žije!“ opakovali si stále dokola.

Tolik se radovali nad tím, že Ježíš nezůstal mrtvý v hrobě, že se rozhodli založit sbor, kam by mohli každý týden přijít a povídat si o Něm. A nejen to. Příběh o Ježíši chtěli vyprávět každému, kdo by měl zájem poslouchat. Jejich přáním bylo, aby se celý svět dozvěděl o Božím Synu – o tom, jak krásným žil životem, o jeho tragické smrti i slavném vzkříšení. A tak založili církev.

A víš, co ti teď povím? Ty vlastně tuto církev navštěvuješ každou sobotu. Sedíš vedle svých kamarádů a posloucháš příběhy, zpíváš písně. Těšíš se z toho, že si v Bibli můžete číst o Ježíši, který chodil po této zemi a obětoval svůj život, aby zachránil každého člověka.

Protože máš rád Krista a rozhodl ses, že s Ním každý týden budeš trávit čas, můžeš podobně jako lidé shromáždění v Jeruzalémě svým kamarádům říct: „Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství.“ (1J 1,3)

Můžeš se těšit z toho, že se tvoje zvláštní sborová rodina každou sobotu schází a že tomu tak bude stále – až do chvíle, kdy přijde Ježíš.

Aplikace

Jsou-li ve tvé sborové rodině někteří lidé, kteří nemohou navštěvovat sbor kvůli tomu, že jsou nemocní nebo se do sboru nemají jak dostat, požádej své rodiče o pomoc. Třeba byste je mohli vyzvednout po cestě do sboru nebo je navštívit, až se budete vracet domů. Nebo jim přinést kazetu s kázáním a vložit do ní lístek, na který napíšete, jak moc jste rádi, že spolu s nimi patříte do jedné veliké rodiny.

Diskuse

1. Co se ti nejvíce líbí ve sboru při bohoslužbě?
2. Jakým způsobem ti společná rodinná setkání pomáhají, abys byl blíže Ježíši?
3. Co bys mohl udělat pro to, aby sis ze sboru odnesl ještě radostnější zážitky?

Úkol

Připrav si písničku nebo básničku o tom, jakou radost ti přináší život ve sboru. Požádej svého kazatele nebo učitele sobotní školky, zda bys to mohl zarecitovat nebo zazpívat ve sboru nebo ve třídě sobotní školky.

Neděle

BŮH Z MASA A KOSTÍ

Verš k zapamatování

„Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou...“

1 J 1,7

Motivační cvičení

Připrav si několik předmětů, které charakterizují určitou skupinu lidí nebo národnost (indiánské čelenky nebo různé ozdoby na zed; africké nádoby či sošky; japonská kimona nebo chrámové zvonečky apod.). Vysvětlí dětem, že lidé v každé kultuře mají svůj jedinečný a charakteristický způsob uměleckého vyjádření.

Rozhlédni se doma po pokoji nebo třídě sobotní školky a zkus si ujasnit, co charakterizuje naši kulturu. Spolu s dětmi hledej odpověď na otázku: Jaké poselství nesou naše obrázky, výkresy, plastiky a dekorace?

Potom se zeptej: „Jak můžeme jako adventisté sedmého dne svým životem druhým ukázat, že milujeme Ježíše?“

Příběh

Víš, co to je *zákonitost*?

Když vezmeš tužku a dáš ji před sebe a potom ji pustíš, co se stane? Ano, samozřejmě – spadne na zem. *Bim*.

Už jsi někdy zkoušel číst knihu pod vodou? Ne? A proč? No jistě, nebyl jsi přece schopný dýchat. A kromě toho, stránky v knize by zvlhly a roztrhaly se.

Představ si, že by ses rozhodl, že rok nebudeš jíst. Odmítl bys jíst oříšky, sendviče, polívky, pizzu, zmrzlinu, buchty, koláče, zkrátka všechno. Myslíš, že by to byl dobrý nápad? Proč ne? No jasně, tvé tělo přece potřebuje stravu – jinak bys nemohl žít.

Zemská přitažlivost, to, že naše tělo potřebuje kyslík, důležitost jídla – to je něco jako zákonitost. Těmto zákonitostem věříš beze zbytku. Proto také nevskočíš z letadla bez toho, že by sis nasadil padák, neplaveš pod vodou, aniž by sis zajistil přísun kyslíku, nezůstaneš 365 dní bez jídla.

Zákonitosti, kterým věříš, mohou být také jako jakési nádherné obrazy či kresby, jako výrobek z keramiky nebo jiné umělecké dílo. Ukazují totiž na Ježíšovu krásu, obohacují náš život. Když se na tebe lidé podívají, možná řeknou: „Haló, nejsi náhodou křesťan? Tvoje mluva, tvé jednání i tvůj úsměv nám říká, že ano.“

Těto zákonitosti věří i lidé, kteří tvoří Církev adventistů sedmého dne. Z toho důvodu také každou sobotu – právě když lidé ze sousedství zamíří na nákup nebo se chystají posekat trávník na své zahradě – ty a tvoje rodina nasednete do auta a jedete do sboru. A proto také, když někdo zemře, můžeme říct: „Není to úžasné, že toho člověka znovu uvidíme v nebi?“ Proto i tehdy, když se svět stává místem, které nahání hrůzu, se můžeme jeden na druhého dívat s úsměvem. Víme totiž, že Ježíš už brzy přijde a ukončí bolest a trápení.

Jednou pozdě v noci se malý chlapec bál bouřky. *Vrrm, bum, řach*, ozývalo se burácení hromu. Oblohu křížoval jeden blesk za druhým.

Chlapec to nevydržel – rychle vstal a rozběhl se za otcem. „Tati, tatínku,“ volal, „hrozně se bojím.“

„Můj milý,“ pohladil ho otec. „Bůh tě má rád a určitě se o tebe postará.“

„To přece vím, že mě má rád,“ vzlykal chlapec přerývavě, „ale právě teď potřebuji někoho z masa a kostí.“

Jak úžasný je to obrázek Církve adventistů sedmého dne – *tvé* církve. Když lidé – členové církve – věří a poslouchají obdivuhodné zákonitosti, které jsou zaznamenány v Bibli, stává se jejich církev představitelem Boha z masa a kostí. Každý, kdo v sobotu zavítá na naši bohoslužbu, může díky společenství s lidmi, jako jsi ty, pochopit, jaký je Bůh.

Applikace

Chtěl bys vědět něco více o tom, čemu adventisté sedmého dne věří? Požádej kazatele svého sboru nebo učitele sobotní školky, aby ti řekl něco více o zákonitostech neboli o učení této církve. Dozvíš se spoustu zajímavých věcí o křtu, andělich, Bibli a nebi. A to se ti bude líbit.

Diskuse

1. Co se ti nejvíce líbí na tom, že jsi adventistou sedmého dne?
2. Kdyby ti někdo řekl: „Já nevěřím v Boha,“ co bys mu řekl?
3. Jakým způsobem se můžeme nejlépe dozvědět o Ježíši?

Úkol

Vystřihni z novin nebo časopisů obrázky, které ukazují, jaké to je, když lidé nevěří v Boha nebo Jej neposlouchají. Obrázky přišpendli na nástěnku a připiš k nim tato slova: „Těmto lidem bych chtěl ukázat Boží lásku.“ Pod obrázek namaluj sám sebe, jak držíš v rukou Bibli.

Pondělí

VZÁJEMNÁ SPOLUPRÁCE

Verš k zapamatování:

„Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné.“

Sk 2,43.44

Motivační cvičení

Ukaž dětem obrázek velkého visutého mostu (např. Golden Gate Bridge, který je v San Franciscu). Děti mají za úkol rozpoznat jednotlivé části mostu (silnice, nosná lana, nosníky, ukotvení mostu, zábradlí apod.).

Vysvětli jim, že když má něco dobře fungovat, je třeba, aby všechny části „pracovaly“ společně.

Příběh

Před mnoha lety dva přátelé ukončili v Chicagu své vzdělání na právnické škole. Overton měl ze všech studentů ty nejlepší známky, a to i přesto, že byl slepý. Když při graduačním ceremoniálu povstal, aby převzal diplom, všichni jásali. On ale zvedl ruce, aby si zajistil klid: „Zásluhy, kterých se mi dostalo za mé úsilí, jsou z poloviny dílem mého přítele Kaspryzaka,“ prohlásil.

Lidé v obecnstvu chápavě přikyvovali. Všichni věděli, co je důvodem tohoto Overtonova prohlášení. Tito dva studenti se spolu seznámili v den zahájení studia. Kaspryzak na sebe rád vzal úkol Overtonova pomocníka. Hned ho provedl po škole, vzal ho do tříd, do jídelny, do knihovny, kde svému slepému kamarádovi nahlas četl zadané úkoly.

A kamkoli se vydali, Overton nesl všechny knihy, protože Kaspryzak zase neměl ruce. Brzy si osvojili způsob, jak mohou všechno dělat společně – jeden druhému kompenzoval jeho nedostatek. Overton byl

Kaspryzakovi rukama. Kaspryzak byl naopak Overtonovými očima. Bok po boku tak získali úplné právnické vzdělání. A ve studiu dosahovali výjimečných výsledků.

Možná i ty máš přítele, který ti pomáhá být co nejlepším.

Vzpomínáš si, jak jsme mluvili o malém sboru v Jeruzalémě? Lidé z tohoto společenství se naučili tomu, čemu se naučili i Overton a Kaspryzak. Když pracovali společně, mohli dosáhnout mnohem lepších výsledků, než kdyby pracovali sami.

„Kázat, to já moc neumím,“ řekl jeden z nich, „ale umím dětem vyprávět příběhy.“

„To já zas kázat umím,“ prohlásil druhý, „ale když jsem zkoušel vyprávět dětem příběh, nedokázal jsem si získat jejich pozornost.“

„To je skvělé,“ ozval se další. „Vy dva budete kázat a vyprávět příběhy dětem a já připravím sobotní pohoštění.“

„Bezva,“ povídá ještě další. „Já totiž vařit vůbec neumím. Když se o něco takového snažím, pes sklopí ocas, vyplíží se nenápadně ze dveří a týden se doma neukáže. Radši si vezmu na starost sbírku a vedení zpěvu.“

A tak se každý člověk postaral o to, k čemu měl schopnosti.

Ježíš řekl: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...; učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ (Mt 28,19.20) Dříve než se do takového díla mohla církev nebo určitá skupina lidí pustit, potřebovali zřídit organizaci.

Dovedeš si to představit? Boží církev má určité misijní poslání. Má-li jej splnit, je potřeba, abys i ty vykonal určitý úkol. Ano, právě ty. Jsi totiž jedinečný. Máš určité schopnosti, které nikdo jiný nemá. Tvým úkolem je zjistit, jakým způsobem bys co nejlépe mohl sloužit Ježíši v Jeho církvi. Tak se do toho honem pusť!

Aplikace

Sestav si seznam svých zvláštních schopností. Máš přátelské jednání? Dokážeš zpívat nebo hrát na nějaký nástroj? Umíš něco hezkého namalovat? Lidé o tobě říkají, že jsi dobrý vypravěč? Dokážeš se dobře otáčet v kuchyni? Až si sepišeš své schopnosti, zajdi za svým kazatelem nebo učitelem sobotní školy a řekni mu: „Chci být aktivním členem tohoto sboru. Tady jsem si napsal, co umím a čím můžu podpořit misijní působení Církve adventistů sedmého dne.“

Diskuse

1. Určitou věc jsi dělal jen s obtížemi. Jak ses cítil, když jsi ji nakonec přece jen udělal?
2. V čem je tvůj sbor podobný tvé rodině?
3. Co je podle tebe pro Ježíše důležitější? Tvoje schopnosti, nebo tvoje touha sloužit druhým? Co je podle tebe důležitější pro lidi, kterým sloužíš?

Úkol

Rozhodni se, že další tři měsíce věnuješ rozvíjení určitých nových dovedností. Vždy jeden měsíc se budeš snažit osvojit si jednu novou dovednost. Vybidni některé své kamarády, aby se k tobě připojili. Pokud máš rád hudbu, zkus se naučit hrát na nový hudební nástroj. Baví tě vyprávět příběhy? Nauč se nějaký z paměti z tvé oblíbené knihy příběhů. Máš rád umění a řemeslné dovednosti? Zkus si osvojit základy řemesla, které jsi nikdy předtím nedělal.

VŠICHNI JSME JEDNA RODINA

Verš k zapamatování

*„Dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení.“
Fp 2,2*

Motivační cvičení

Připrav si několik fotografií tvé širší rodiny. Pak požádej děti, aby si fotografie pečlivě prohlédly a pokusily se najít podobnosti mezi tebou a tvými příbuznými.

I když se některým lidem na fotografiích nepodobáš, vysvětli dětem, že to jsou také tvoji příbuzní.

Příběh

Když jsem byl malý chlapec, žili jsme jako rodina na Filipínách. Můj otec zde působil jako misionář a každou sobotu objížděl početné filipínské ostrovy a místním sborům pomáhal se správou desátků a darů, které se vybraly během bohoslužby.

Filipíny jsem si zamiloval. Jsou tady stromy, po kterých můžete lézt, kaluže, ve kterých se můžete cákat; můžete zde pozorovat opice; stále je zde na co koukat.

Vždy v pátek, když jsme si po západu slunce udělali pobožnost, mi matka řekla: „Pojď, Charlie, připravíme se na sobotní školu.“ Zatímco většina dětí do sobotní školy prostě jen přiběhla, já jsem ji vždy se svojí mámou po večerech připravoval. Z plsti jsme vystříhovali ilustrované biblické příběhy, kreslili jsme obrázky ptáků a motýlů a na lístky jsme psali verše k zapamatování.

Lidé, kteří se druhý den sešli ve sboru, se nemohli dočkat, až se budou bavit při programu, který pro ně připravila moje maminka.

Třída sobotní školy praskala ve švech a někdy se zde shromáždilo i hodně dospělých – početně třeba i tolik co dětí. Každý týden jsme zpívali písně a poslouchali příběhy; odevzdávali jsme peníze do sbírky; četli jsme verše z Bible a modlili se.

Když jsem se na svoji maminku podíval, viděl jsem, že se na všechny ty lidi dívá stejně jako na mě – na tváři měla široký úsměv, oči jí zářily. „Jsme jedna rodina,“ vyprávěla všem, kdo se shromáždili v místnosti. „My všichni jsme bratři a sestry a patříme do Boží rodiny.“

Nechápal jsem, co to znamená. Ti lidé mně vůbec nebyli podobní. Zatímco barva mé kůže byla téměř bílá, oni byli hnědí. Rozdíly byly i v tom, jakou jsme my a oni měli tvář a oči, rozdílný byl způsob, jakým mluvili. Jak by to mohli být naši bratři a sestry?

Po mnoha letech jsem pak sám stál před jinou skupinou lidí. Bylo to v Japonsku a působil jsem zde jako misionář. To už jsem rozuměl tomu, jak to moje maminka tenkrát myslela. Muži a ženy v mé anglicky mluvící třídě nebyli pouze mými studenty. Byli i mojí rodinou. Staral jsem se o ně stejně jako o Billa, Boba a Susie – o ty bratry a sestry, které jsem nechal v daleké Americe. Měl jsem je skutečně rád – právě tak jako své strýce a tety, jako své babičky a dědečky. Moje maminka měla pravdu. Když miluješ Boha, členem tvé rodiny se stává každý člověk.

Tehdy jsem pochopil, že se nikdy nemusím cítit sám, nemusím se bát. Stačí zajít za některým z členů mé duchovní rodiny a říct: „Víte, já jsem váš bratr. My všichni patříme do jedné rodiny.“ Církev je skutečná rodina.

Barva kůže? Na tom nezáleží. Jazyk? Kdo by se o to zajímal. Dům, ve kterém žiješ? To není důležité. Všichni jsme spojeni láskou. Všichni máme téhož nebeského Otce. Jsme jedna rodina.

Aplikace

Přemýšlej o tom, jaký má pro tebe význam, že děti ze sboru jsou podle Ježíše tvými sestrami a bratry. Myslíš si, že se k nim chováš jako ke svým sourozencům?

Vyhleď si jednoho spolužáka ze sobotní školky, s nímž se příliš neznáš, a vymysli způsob, jak s ním prohloubit vztah. (Můžeš ho například pozvat k vám domů na oběd, rozdělit se s ním o svačinu, vyrazit s ním na výlet nebo mu pomoci se školními úkoly.)

Diskuse

1. Co ti jako členu rodiny přináší největší potěšení?
2. Když se někdo z vaší rodiny zraní nebo onemocní, jak mu můžeš pomoci, aby se cítil lépe?
3. Jaký to je pro tebe pocít, vědět, že Bůh je tvůj nebeský Otec?

Úkol

Vytvoř nový rodinný strom: z časopisů vystřihni obrázky lidí, kteří vypadají úplně jinak než ty, a nalep je na strom, který jsi namaloval. Doplň strom i o svoji fotografii. Nahoru můžeš nadepsat: „Nádherná Boží rodina“.

Středa

KDYŽ RODINA PLÁČE

Verš k zapamatování

„A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy.“ 1 J 1,5

Motivační cvičení

Připrav si zdravotnické pomůcky. Pokus se sehnat invalidní vozík a berle, dále obinadlo, zkumavky a lékovky, teploměr atd. Obinadlem ovaž některé z dětí. Jiné dítě si sedne do vozíku nebo se bude opírat o berle. Seznamte se s tím, jak se co používá.

Zeptej se dětí: „Potřebují takové věci někdy křesťané? Co bychom měli dělat, když se někdo z naší sborové rodiny zraní nebo onemocní?“

Příběh

Byla to ta nejhorší noc, jakou jsem kdy zažil. Nikdo z nás nemohl spát. Nikdo nemohl jíst. Drželi jsme se za ruce, usilovně jsme se modlili a čekali.

Během dne si synovcův malý syn Ondřej hrál na parkovišti před McDonalds'. Zničehonic ale upadl a udeřil se do hlavy. Trochu přitom vykřikl, ale nikdo tomu nevěnoval žádnou zvláštní pozornost. To až později jsme si ho začali více všimát – teprve když začal zvracet. Potom se mu taky chtělo spát.

Jeho rodiče nevěděli, že se při pádu silně uhodil do místa za pravým uchem a že v důsledku toho jeho mozek začal otékat.

Tu noc byl lékařský tým v nemocnici na nohou. Doktoři v bílých pláštích a s rouškami přes obličej se s pomocí blyštivých nástrojů a za podpory blikajících a pipajících přístrojů pustili do zoufalého zápasu o chlapcův život. Spolu s manželkou jsme pospíchali do nemocnice, ale když jsme tam přijeli, rozplakali jsme se. Viděli jsme, že náš drahý Ondřej umírá.

Proto jsme tu noc nespali ani nejedli, jen jsme se drželi za ruce a modlili se za lékaře a sestry, kteří byli u Ondřeje. Později dorazila z velké dálky i babička malého Ondřeje a jeho strýcové a tety. Společně jsme čekali, až konečně povevou našeho malého chlapce na operační sál.

S prvními ranními červánky jako by svítla naděje. A opravdu – Ondřej žil.

Dnes je z Ondřeje bystrý a šikovný klučina, který rád vypráví bláznivé vtípky a účastní se aktivit Klubu Pathfinder. Možná je mu divné, že kdykoli se s ním vidíme, vždy ho uvítáme silným objetím. Ondřej si sice nevzpomíná na onu noc, my ale ano. Nejspíš se snažíme odehnat všechno to utrpení, kterým Ondřej procházel v měsících po operaci. Možná nás jen velice těší, že s oblibou vypráví bláznivé vtípky a účastní se aktivit Klubu Pathfinder. Možná jsme jenom nesmírně vděční za to, že Bůh vyslyšel naše modlitby.

Být členem rodiny, to není jen radost a zábava. Někdy to jsou i slzy. Přesně to je ale důvod, proč Bůh dal na této zemi vzniknout rodině. Věděl, že přicházejí i chvíle utrpení, strachu a hrůzy. Proto spojil maminky a tatínky, tety a strýce, bratrance a sestřence, babičky a dědečky, aby nám pomohl vyrovnat se s nejistotou, která je součástí života v hříšném světě.

Kdyby ses zeptal Ondřeje, co to je rodina, pravděpodobně ti odpoví: „Rodina je ten, kdo se o mě během mého života stará.“ Ondřej patří také k velké rodině církve, kterou tvoří lidé, kteří se snaží povzbuzovat jeden druhého během temné bouřlivé noci.

Aplikace

Požádej svého tatínka nebo maminku, aby tě vzal s sebou na návštěvu do nemocnice. Chlapcům a děvčatům, kteří leží na dětském oddělení, můžete přinést pár drobných dárků a hraček. Povězte jim, že se za ně můžete modlit.

Diskuse

1. Plakal někdy Kristus kvůli své pozemské rodině? Víš, ve kterém příběhu se o tom mluví?
2. Byl někdy někdo z tvých příbuzných v nemocnici? Jaké to bylo, když jsi je šel navštívit?
3. Jak se cítíš, když ten, koho máš rád, trpí?

Úkol

Zjisti, zda se ve vašich místních novinách píše o dětech, které jsou nemocné nebo utrpěly nějaké zranění. Napiš jim povzbuzující dopis a požádej někoho ze svých blízkých, aby dopis poslal do nemocnice, ve které tyto děti leží.

Verš k zapamatování

„Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starosti a nářek.“

Iz 51,11

Motivační cvičení

Připrav si soubor obrázků, na nichž budou zachyceny jak smutné události (pohřeb, nemoc, násilné scény, atd.), tak i události veselé (svatba, piknik, hra, kempování, oslava Vánoc atd.). Polož dětem otázku: „Je to radostná, nebo smutná událost?“ Potom se jich zeptej: „Čím je tato událost radostná (nebo smutná)?“

Příběh

Když jsem byl malý, nade všechno na světě jsem si přál vláček od Lionela. Kdykoli jsem přišel do mého oblíbeného hračkářství, zamířil jsem přímo k místu, kde měli vláček vystavený. Prohlížel jsem si černou kouřící lokomotivu, jak po blyštivých ocelových kolejích táhne řadu barevných vagonů. Bylo to něco úžasného.

Jednou, bylo to v prosinci, jsem svého otce chytil za ruku a vlekl ho k vysněnému vláčku. „Vidíš,“ řekl jsem, „tohle bych chtěl k Vánocům.“

Otec ten krásný vláček obdivoval a naslouchal libým zvukům, které při jízdě vydávala lokomotiva; líbilo se mu její *puf, puf, puf*. Potom se sehnul a snažil se u hračky najít visačku s cenou. Po chvíli hvízdл překvapením a pomalu zase z obchodu odcházel.

Večer před Štědrým dnem jsem nemohl usnout. Před očima jsem měl jenom vláček od Lionela a sadu nákladních vagonů a valníků, služebních vozů a vagonů na uhlí. Doufal jsem, že moje vlaková souprava bude obsahovat i tunel.

Na Štědrý den byla nádherně zářivá zima. Otec mě už dopředu poučil, a tak jsem zůstal ve svém pokoji, dokud mě nezavolal. Když jsem uslyšel jeho výzvu, rychlostí blesku jsem seběhl po schodech a zamířil do obývacího pokoje. Pod rozzářeným stromečkem byla černá lokomotiva, která po nablýskaných kolejích táhla hezkou řadu vagonů.

„Hurá!“ zakřičel jsem plný radosti a hned jsem se svezl na kolena, abych si zblízka prohlédl svoji novou hračku. Když jsem ji chvíli zkoumal, všiml jsem si, že tahle lokomotiva není tak krásná jako ta, kterou jsem viděl v onom obchodě. Ani vagony nebyly tak krásně barevné. Poštovnímu vagonu zase chyběly některé drobnosti. A vtom mi to došlo. Tenhle vláček nebyl od Lionela.

Táta si sedl vedle železniční tratě. „Tak co, Charlie, líbí se ti to?“ zeptal se. „Není to ten vláček, který jsi chtěl, protože vláčky od Lionela jsou drahé. Nemáme tolik peněz, když ty a tvoje sestra jste na církevní škole a oba tvoji bratři končí střední školu. Ale myslím, že si s ním hezky vyhraješ. Vidíš, na téhle plošině jsou dokonce plastové klády.“

Bylo to pro mě zklamání – velké zklamání. Potom jsem ale přemýšlel o tom, co mi tatínek řekl. Ten vláček nebyl takový, jaký jsem si přál, ale otec si víc nemohl dovolit. Dopřál mi to nejlepší, co za daných podmínek

bylo možné. Věděl jsem, že kvůli tomu vláčku si musel odříct nějaké své přání. Obětoval se pro mě, protože mě měl rád.

Pohlédl jsem svému otci do tváře. Usmíval se a tvářil se optimisticky. „To je skvělé,“ řekl jsem. „Je to ten nejlepší vláček na světě.“

Před dávnými lety kvůli nám Ježíš obětoval úplně všechno. Zemřel na kříži proto, abychom s Ním mohli navěky žít. Každý týden máme možnost jít do sboru a oslavovat ten úžasný dar. Žijeme v nedokonalém světě plném smutku a bolesti. Jednoho dne se to však změní. To je radost, kterou sdílejí křesťané. To je radost, která z nás činí rodinu.

Můžeš nyní poděkovat svému nebeskému Otci za Jeho úžasný dar.

Aplikace

Přepadne-li tě smutek, zeptej se sám sebe: „O jaké radostné věci bych mohl přemýšlet?“ Své myšlenky zaměř na něco hezkého a veselého.

Diskuse

1. Z jakého důvodu Ježíš touží po tom, aby tvé myšlenky byly radostné?
2. Kdyby sis mohl sednout vedle Ježíše a rozmlouvat s Ním, o čem bys s Ním mluvil?
3. Které dva příběhy z Kristova života ukazují, že byl šťastný?

Úkol

Vytvoř si „radostný“ seznam – sepiš si věci, za které jsi nejvíce vděčný. Tyto věci si můžeš namalovat. Seznam pak dej na takové místo, kde ho budeš mít každý den na očích.

Pátek

KRÁSA SPOLEČNÉHO OBŘADU

Verš k zapamatování

„Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.“

1 Pt 5,6

Motivační cvičení

Ukaž dětem ptací hnízdo, mraveniště, pavoučí síť nebo jakýkoli jiný výtvar, který je příkladem tvůrčí práce některého z „Božích tvorů“. Vyprávějte si o tom, kolik námahy a důvtipu zhotovení takového díla obnášelo. Polož dětem otázku: „Dokázali byste něco takového udělat?“ Potom jim vysvětlí, že lidé dokážou dělat velké

věci, ale neměli by být na své schopnosti přehnaně pyšní, protože úžasných výkonů je schopen i ten nejmenší Boží tvor.

Příběh

Určitě sis už všiml, že se ve tvůj sborové rodině někdy dějí neobvyklé věci. Když tu sobotu přijdeš do modlitebny, můžeš si například všimnout, že na kazatelně není jen krásně nazdobená kytice ve váze, ale jsou tam i další zvláštní věci, které zakrývá velký bílý ubrus.

Potom všichni zaujmou svá místa a kazatel řekne několik slov. Nato se většina lidí zvedne a odejde. Znamená to, že shromáždění skončilo? Ale vůbec ne. Lidé odešli proto, aby si navzájem umyli nohy.

A k čemu si ve sboru umývají nohy? A co se skrývá pod tím velkým bílým ubrusem? Pojďme to prozkoumat.

Zaprvé, vydejme se za dospělými do místnosti, která přiléhá k hlavnímu sálu modlitebny. Uvidíme tam umývadla s vodou. Po chvíli objímání a úsměvů si dospělí vzájemně umyjí nohy. Dělají to proto, aby si připomněli chvíle, kdy se setkalo 12 lidí a Ježíš tehdy udělal něco překvapujícího.

Učedníci se sešli v horní místnosti, aby ještě naposledy před Ježíšovou smrtí se svým Pánem zasedli ke společnému jídlu. Během uplynulého dne ovšem chodili po prašných cestách a procházeli zalidněnými jeruzalémskými ulicemi. Nohy měli špinavé od bláta a od zvířecího trusu. Jejich páchnoucí nohy vyžadovaly důkladnou očistu. Když ale vešli do místnosti, nikdo z nich se neměl k tomu, aby udělal to, co bylo třeba. Nohy obvykle umývali sloužící (služebníci). Učedníci ovšem neměli tolik peněz, aby si mohli takového sloužícího najmout.

A tak tam seděli – se špinavýma nohama – a čekali. A vtom se zvedl Ježíš, vzal ručník a umývadlo s vodou a pustil se do díla. Šel od jednoho učedníka k druhému a každému pečlivě umyl nohy. Ježíš nepotřeboval služebníka. On byl služebníkem.

Když si dospělí ve vašem sboru navzájem umývají nohy, říkají: „Odpusť mi vše, čím jsem se proti tobě provinil. I já ti po vzoru Ježíše Krista odpouštím.“

Potom se všichni vrátí do modlitebny. Někdo sundá ze stolu bílý ubrus. Na stole jsou připraveny tácky s kousky bílého chleba a malé šálky s hroznovou šťávou.

To není jídlo. Je to připomínka jídla, k němuž Ježíš se svými učedníky zasedl poté, co jim umyl nohy. Ježíš věděl, že bude ukřižován, proto svým učedníkům řekl: „Tato šťáva z vinné révy je jako moje krev, která za vás bude prolita. Tento chléb je jako moje tělo, které bude na kříži zlomeno.“

Tvoje sborová rodina naslouchá Kristovým slovům pokaždé, když slaví večeři Páně. Když jedí malé kousky chleba, připomínají si Ježíšovu oběť. Když pijí hroznovou šťávu, připomínají si prolitou Ježíšovu krev.

Tento obřad přináší členům sboru pocit vzájemné blízkosti. Radují se ze společenství, které při večeři Páně prožívají. I ty se z něj můžeš radovat. Až budeš příště někomu s něčím pomáhat nebo půjdeš s kamarády na sklenku džusu, pamatuj na Ježíše a Jeho oběť. Stal se služebníkem, prolil svoji krev a dovolil, aby Mu zlí lidé kvůli *tobě* zlomili tělo.

Aplikace

Když druhým prokazuješ nějakou laskavost, neříkej si: *Prokázal jsem jim laskavost*, ale spíš: *Udělal jsem to, co by udělal i Ježíš*.

Diskuse

1. Znáš nějaké způsoby, kdy by ses mohl projevit jako služebník?
2. Zachoval se v poslední době vůči tobě někdo jako služebník?
3. Když přemýšlíš o Ježíši, co tě obvykle napadne? Jaký obraz ti vyvstane před očima?

Úkol

Dobře si všímej všech dobrých věcí, které pro tebe během následujících sedmi dnů udělají tvoji rodiče nebo kamarádi. Zaznamenej si je a potom dej každému z nich najevo, jak jsi jim za jejich laskavost vděčný.

Sobota

BUDOVÁNÍ CÍRKVE

Verš k zapamatování

„Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.“
2 K 13,13

Motivační cvičení

Připrav si stavebnici Lego, tak abys měl po ruce dostatek různobarevných dílů. Každé dítě bude mít za úkol vybrat si dílky Lega tak, aby z nich mohlo sestavit auto. Zaříd' vše tak, aby nikdo ze zúčastněných nemohl sledovat práci ostatních. Až budou všichni hotovi, porovnej výsledky a všimni si, jaké jsou mezi jednotlivými návrhy rozdíly.

Příběh

Představ si, že ty a několik tvých kamarádů jste dobře vyškolení inženýři, kteří získali to nejlepší vzdělání. Jste nadaní a úspěšní, a proto jste se rozhodli založit společný podnik.

Nechali jste si udělat vizitky, nakoupili jste počítače, pronajali jste si celé jedno patro s kanceláři, nechali jste si zavést telefonní linky a najali jste si prvotřídní sekretářky. Potom vyvésíte firemní štít a čekáte na první zákazníky.

Klepy klep. Opravdu, přichází první člověk a sděluje vám svůj požadavek: „Dostanete 10 milionů dolarů, když mi sestojíte zbrusu nové auto. Musí to být to nejrychlejší, nejbezpečnější a nejkrásnější auto, jaké kdy bylo vyrobeno.“

„Ano, jistě, pane. Hned se do toho dáme,“ zní vaše nadšená odpověď.

A tak se všichni sejdete ve velké zasedací místnosti, abyste začali se svou prací. Ty, protože jsi prezident, rozdělujes úkoly. „Bille, ty navrhneš kola a nápravy. Tome, ty sestrojíš co nejsilnější motor, který bude mít hladký chod. Sally, ty si vezmeš na starost převodovku. Elizabeth, ty připravíš návrh interiéru a Sam a Beth vymyslí, jak by měla vypadat karosérie. Pustte se do práce.“

Všichni se rozejdou do svých kanceláří. Počítače hučí, tiskárny tisknou, tužky se kmitají po papíře, kalkulačky počítají. Každý se snaží podat co nejlepší výkon.

Po měsících usilovné práce se všichni sejdou, aby dali auto dohromady. Bill přinese kola a nápravy. Tom táhne novotou zářící motor. Sally předvádí svou dovedně zkonstruovanou převodovku. Elizabeth představuje

návrh interiéru, zatímco Sam a Beth přivezou hotovou karosérii. Každá část je dokonalá, bez chyby. Každý člen tohoto týmu návrhářů odvedl úžasnou práci.

„A teď to sestavíme dohromady!“ zvoláš radostně. „Nemůžu se dočkat, až to naše krásné auto uvidím!“

V tu chvíli si všichni uvědomí, že něco není v pořádku. I když každá část auta byla navržena dokonale, není možné je spojit dohromady. Tomův motor se nedá přišroubovat k převodovce, již navrhla Sally. Billova kola a nápravy nepasují k Samově a Bethově karosérii. Pod mírně zaoblenou střechu není možné vpassovat ani Elizabetin interiér. Projekt dopadl katastrofálně. Až klient uvidí soubor dílů, které navzájem nelze spojit, vezme svoji objednávku zpátky.

Co se vlastně stalo? Odpověď je jednoduchá. Když něco budujeme nebo stavíme, každý musí mít před sebou detailní plán. Když pak přijdeme s různými díly a budeme je chtít spojit dohromady, všechno do sebe bude zapadat.

Toto není jen správný způsob, jak vyrobit auto; je to i ten nejlepší způsob, jak vytvořit sborovou rodinu. Pokud každý muž, žena a dítě používá Bibli jako svého průvodce, pak díky společnému úsilí – spojením svých schopností a dovedností – mohou pro Boha vykonat úžasné věci. Bez Bible by v církvi nastala pohroma.

Chceš přispět k tomu, aby se svět mohl připravit na Ježíšův návrat? Pak by kazatel, vedoucí sboru, učitelé sobotní školy a všichni členové sboru měli společně studovat Boží slovo. Teprve potom můžete jít za svými přáteli a sousedy a začít je připravovat na setkání s Ježíšem.

Aplikace

Vyber v Bibli několik veršů, které mohou druhé potěšit. Zítra můžeš vybrat zase jiné verše. Při výběru veršů ti mohou pomoci tvoji rodiče nebo kazatel.

Diskuse

1. Co by se stalo, kdyby skupina lidí začala připravovat jídlo bez toho, že by se o tom nejprve poradili?
2. Kdo vytvořil plány tvého těla?
3. Ví o tobě Stvořitel něco, co nikdo jiný neví?

Úkol

Máš-li nějaký zvlášť oblíbený biblický verš, napiš jej na kousek papíru a ukaž to svému kamarádovi. Zkus k verši namalovat vhodný obrázek.

Charles Mills
Šťastné chvíle s rodiči a kamarády
Čtení modlitebního týdne pro děti 2004

Technická redakce
Vydal Advent-Orion, s.r.o.
Roztocká 5, Praha 6
Vydání první, Praha 2004
Vytiskla tiskárna HOPE
ISBN 80-7172-434-3